

“De Wekker”, juli 1956, 10^e jaargang, nummer 5.

Ontvangen van Rob Lampen, Rotterdam.

WERKPLAATS
EN
KANTOOR

10e jaargang - juli 1956 - nr 5

De Wekker

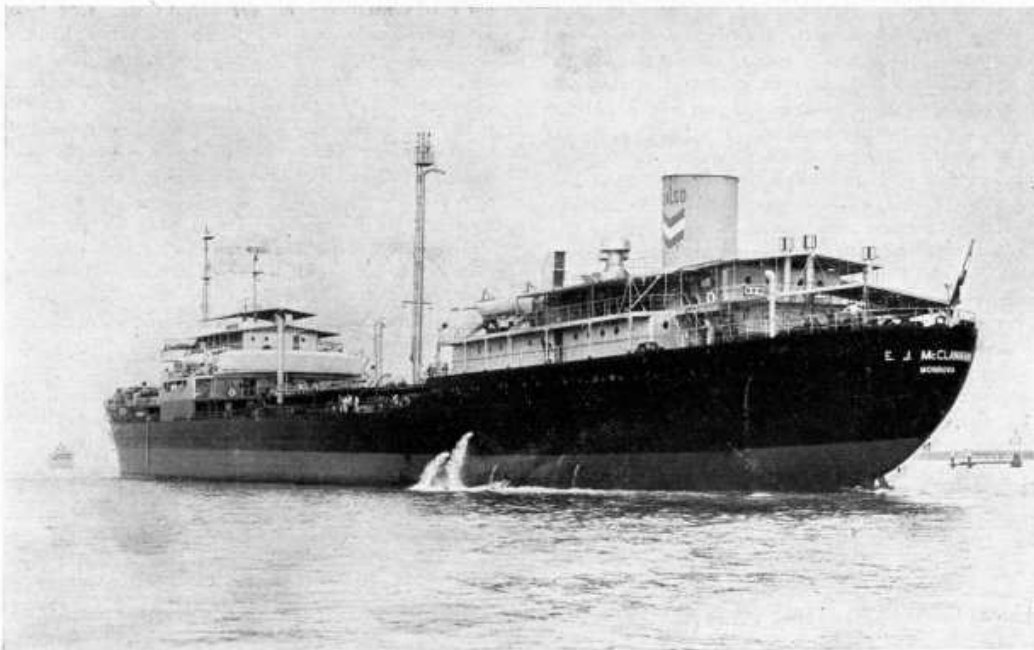
Maandblad van de Vereniging
van Personeel in dienst bij de
Rotterdamsche Droogdok Maat-
schappij en Scheepsbouw Mij
„Nieuwe Waterweg“ **W.E.K.**

Opgericht 21 april 1944
Kon. erkend 16 mei 1951

WETENSCHAP
EN
KUNST

REDACTIE-ADRES: STREEFKERKSTRAAT 4B - ROTTERDAM-Z.
SECRETARIAAT: M. P. v. d. BORDEN, KORTEBRANTSTRAAT 37 - ROTTERDAM - TELEFOON 128643

E. J. McElanahan

Horen we over tankschepen praten, dan denken we aan olie en wel aan aardolie of ruwe petroleum, een vloeistof die schijnbaar, in onze zo dunne aardkorst, in onuitputtelijke hoeveelheden aanwezig is, zelfs in ons landje. Kijk niet alleen naar Schoonebeek in ons oosten, doch ook naar Zuid-Holland, waar de boortorens Rotterdam schijnen te naderen.

Het typische hierbij is dat naarmate het wereldolieverbruik toeneemt, dit ook het geval is met de in

onze aardkorst ontdekte voorraden. Voorlopig dus nog geen zorg over een olietekort.

Anders is dit met de kolen, waarvan de wereldvoorraad ten naaste bij bekend is. In Europa zal de kolenvoorraad wellicht binnen tientallen jaren uitgeput zijn, reeds nu is daar een tekort. Vandaar de grote doorvoer van deze brandstof uit Amerika via Rotterdam, voornamelijk naar Duitsland en Engeland.

Kijken we bovendien naar het toenemend aantal

producten dat tegenwoordig uit kolen gewonnen wordt dan zullen kolen spoedig te kostbaar zijn om zonder meer verbrand te worden.

Gelukkig hebben we nog een appeltje voor de dorst in de warmtebron, die gelegen is in atoomsplijting. Echter, de problemen die hierbij naar voren komen, voornamelijk de wering van de voor de mens zo schadelijke straling, zijn nog lang niet opgelost; er zullen nog heel wat jaren verlopen eer dit het geval is.

Gelukkig kan Moeder Natuur ons nog in ruime mate van olie voorzien, zodat er ruimschoots tijd is om bovengenoemde problemen op te lossen. Geen wonder dus dat voor de naaste toekomst de wereldhandel in olie er florissant bij staat en vandaar dan ook de grote vraag naar tankschepen, die blijkbaar nog niet genoeg gebouwd kunnen worden.

In het bouwen van tankschepen heeft de R.D.M. een goede naam, zodat zelfs de Amerikanen ook bij ons schepen laten bouwen.

Met de E. J. McClanahan, gebouwd voor de Californian Transport Corporation, hebben we het 66e tankschip afgeleverd of het 9e na onze bevrijding. Reeds in de jaren '34 tot '36 bouwden wij voor Amerikaanse rekening de tankschepen G. S. Walden (189) en Edward F. Johnson (197) en na de bevrijding de Esso Margarita (286).

Het is typisch dat geen dezer schepen onder de Amerikaanse vlag gevaren hebben of varen. Zo is de E. J. McClanahan 17 juli van de R.D.M. vertrokken onder de Liberiaanse vlag en wel met een geheel uit Italianen bestaande bemanning.

Na een geslaagde technische proeftocht van 3 tot 6 juli, herhaald op 17 juli, werd, zonder enige ceremonie, het schip in het kantoor van onze directie aan de reders overgedragen, die hun grote tevredenheid betuigden over de tijdige aflevering ervan en daarbij allen, van hoog tot laag, dankten voor hun prettieve medewerking.

Ter gelegenheid van de tewaterlating, op 11 januari j.l. werd in het januari-nummer van De Wekker een beschrijving gegeven van dit schip, met enkele foto's, waarnaar wij verwijzen.

De bouw van 4 tankschepen staat nog op ons programma (van het eerste ervan, nr 296, ligt de kiel reeds) doch deze zijn alle voor Nederlandse rekening, n.l. voor onze „Shell”. Laten we hopen en er toe medewerken dat deze met evenveel succes op tijd afgeleverd worden.

BESMETTELIJKE ZIEKTEN

„Dokter, gaat het ook over?” is een van de meest gestelde vragen en men bedoelt daarmee of een bepaalde ziekte besmettelijk is. Aan die al of niet-besmettelijkheid zit een groot aantal problemen vast.

Belangrijk is het te weten hoe de besmetting wordt overgebracht, bijvoorbeeld door met uitwerpselen verontreinigde handen of door middel van de uitademingslucht. Het voorkomen van besmetting hangt in hoge mate van dat te weten af.

Allereerst moeten wij ons afvragen wat die besmet-

ting eigenlijk is. Primitieve volksstammen menen dat epidemieën van besmettelijke ziekten worden veroorzaakt door boze geesten en, hoewel wij geneigd zijn hen daarom uit te lachen, moeten wij toch vooral niet vergeten dat de verwekkers nog geen honderd jaar bekend zijn.

Bovendien, wij spreken graag van kou-vatten of op de tocht zitten als oorzaak voor het ontstaan van ziekte en dat is even onjuist als dit toe te schrijven aan kwade geesten. Besmettelijke ziekten worden overgebracht door levende wezens, die zo'n beetje tussen het planten- en dierenrijk in staan, maar die men tegenwoordig tot het plantenrijk rekent. Wij noemen die ziektekiemen bacillen of bacteriën. Er zijn nog meer soorten verwekkers van ziekten, maar om het niet te ingewikkeld te maken zullen wij het bij de bacteriën houden. Vele van deze bacillen zijn volmaakt onschuldig voor de mens, andere zijn gevaarlijk, sommige zijn zeer gevaarlijk. Die onschuldige soorten en sommige van de gevaarlijke vinden wij ook bij de gezonde mens, bijvoorbeeld in de mond, neus en keel, op de huid en in de uitwerpselen.

Er bestaat een soort evenwicht — een wapenstilstand — tussen de mens en deze ziektekiemen die hij bij zich draagt. Wanneer de mens ziek wordt door zo'n altijd aanwezige bacil kan dit veroorzaakt zijn door twee veranderingen in de situatie. In de eerste plaats kan het aantal bacillen zo zijn toegenomen dat de weerstand niet bestand is tegen de aanvalsdruk, die op hem wordt uitgeoefend. In de tweede plaats bestaat de mogelijkheid dat de weerstand van het slachtoffer is vermindert door een andere ziekte, door overmatige verhitting of afkoeling of door een zeer sterke vermoeidheid en de bacterie daardoor de gelegenheid krijgt de weerstand te doorbreken. Dit is dan ook de reden waarom bijvoorbeeld kou vatten aanleiding — niet oorzaak — kan zijn voor het uitbreken van een besmettelijke ziekte. Nu moeten wij wel even onderscheid maken tussen de besmettelijke ziekten in engere zin, zoals diphterie, roodvonk, tuberculose e.d. en die ziekten die wel door ziektekiemen worden veroorzaakt, maar die niet zo besmettelijk zijn dat zij gemakkelijk van de een op de ander overgaan, zoals bijvoorbeeld longontsteking en bronchitis. Bij die eerste groep — van echte infectieziekten dus — kennen wij het verschijnsel van de immuniteit (onvatbaarheid). Wanneer namelijk de mens aangevallen wordt door bacteriën en er ziek van wordt, zoals bijvoorbeeld bij mazelen, roodvonk en diphterie, verdedigt hij zich door het maken van afweerstoffen. Die afweerstoffen noemt men specifiek, omdat zij uitsluitend gericht zijn tegen die ene bepaalde ziekteverwekker.

De afweerstof die tegen de diphteriebacil gericht is, helpt niet tegen kinkhoest of roodvonk en omgekeerd. Deze afweerstoffen hebben onvatbaarheid (immuniteit) tot gevolg voor die ene bepaalde ziekte en dit is de reden waarom men maar één keer mazelen, diphterie, roodvonk, pokken e.d. krijgt. Bij sommige ziekten, zoals bij de laatst genoemde, ontstaat een immuniteit voor het leven, bij andere — griep bijvoorbeeld — ontstaat slechts een kortdurende onvatbaarheid (4 maanden tot twee jaar), bij weer andere ontstaat maar een

gedeeltelijke onvatbaarheid, zoals bij de tuberculose. Van de mogelijkheid die het lichaam heeft om afweerstoffen te produceren, maakt men gebruik bij het inenten. Wij maken daarbij gebruik van verzwakte of gedode bacillen of van producten, die door de bacterie worden vervaardigd. Door deze bij de mens in te spuiten onder de huid of in de spieren, bereikt men dat het lichaam afweerstoffen gaat vormen, die de zo behandelde verminderd of niet-vatbaar maakt voor een echte besmetting.

Dit gebeurt op grote schaal met pokken, diphterie en kinkhoest en — nu nog op kleine schaal — met griep.

Het is nog niet zo ver dat wij alle infectieziekten op die manier in toom kunnen houden, maar de belangrijkste hebben wij nu wel onder de duim.

G. C. Soeters, arts

EEN NEDERLANDS BEDRIJF IN DE WILDERNIS

van Tanganjika

Billiton boort bij Mbeya naar kostbaar Pyrochloor

(door Hans Verschoor en Piet Kort)

Mbeya, maart. — Wie over de onbeschrijflijk slechte weg van Mbeya (Tanganjika) naar Tunduma rijdt, ontdekt ongeveer twintig mijl van Mbeya een groot wit bord, bij een smal pad dat bergopwaarts gaat. „Mbeya Exploration Company” staat er op. U kunt deze company alleen bereiken als U beschikt over een goede jeep. Bovendien moet U een duivelskunstenaar van een chauffeur zijn, om de twintig mijl naar het groepje metalen loodsen te kunnen afleggen. Maar dan staat U voor de Mbeya Exploration Company, een Nederlands mijnbedrijf, dat zich hier vorig jaar maart gevestigd heeft. De company is een dochteronderneming van de Billiton, en wordt mede gefinancierd door de Colonial Development Corporation, een ontwikkelingsmaatschappij van de Engelse regering.

Op honderd meter afstand van de grijze loodsen begint een klein dorp te groeien. Er werken hier zes Hollanders, waarvan drie met een gezin, en zes Engelsen, waarvan er eveneens drie zijn getrouwd. De zes gezinnen wonen in ruime bungalows; de vrijgezellen hebben de beschikking over kleine, ronde, metalen huisjes.

Goede hoop op de toekomst

Dr. W. Valk is directeur van de onderneming. „We zoeken hier naar pyrochloor”, vertelt hij. „Het is een mineraal, dat voorkomt in het gesteente, dat wij vinden in gindse vulkaan. De vulkaan werkt al lang niet meer, maar heeft in zijn goede jaren een hoeveelheid magma naar de aardoppervlakte gestuwd die zó groot is, dat het de moeite loont, hier naar pyrochloor te gaan delven”.

Waartoe dient dat pyrochloor?

In dit mineraal komt het metaal niobium voor, een broertje van chroom, dat wordt gebruikt voor de kwa-

litsverbetering van staal. Men past het toe bij de fabricage van schoepen voor straaljager-motoren. Het is een tamelijk kostbaar metaal, dat wel bekend was, maar nog nooit in grote hoeveelheid gewonnen werd. Wij zaten hier met drie problemen: de vraag of er genoeg pyrochloor aanwezig was, of het winbaar is en of het te verkopen is. Want voor een metaal, dat onbekend is, bestaat natuurlijk nog geen markt.

Ik kan nu wel zeggen dat wij goede hoop op de toekomst hebben. De geologen hebben uitgemaakt dat er genoeg erts aanwezig is om exploitatie winstgevend te maken. Met de vraag, hoe het mineraal te winnen, hebben wij lang gezeten. Het is n.l. zeer moeilijk om het erts te scheiden van het omliggend gesteente.

Drie stadiums

Wij werken in drie stadiums. Het eerste is nu bijna achter de rug. Wij begonnen hier in maart 1955, met de bouw van een kleine proeffabriek. Alle machines, die bij een mijnonderneming worden gebruikt, maakten wij in miniatuur, om het materiaal dat bij proefboringen naar boven kwam te verwerken, vertelt dr. Valk. Voor het eind van dit jaar hopen wij de machines binnen te hebben, om met het tweede stadium te beginnen. We gaan dan een grotere molen bouwen, een fabriek dus, die het erts maalt en verwerkt. Met deze molen, die nog maar weinig produceert (100 ton erts per dag) willen we de kosten van verdere exploratie dekken. Dit tweede stadium zal drie jaar duren. Natuurlijk zullen er meer mensen nodig zijn. We denken in de loop van die jaren nog ongeveer 25 Hollanders te laten overkomen, gedeeltelijk uit Indonesië.

Het derde stadium is de laatste fase: de bouw van het mijnbedrijf, dat het pyrochloor aan de wereldmarkt gaat leveren. In die tijd zal ook het derde probleem, de verkoop van het niobium, wel opgelost zijn.

Neergezet in de wildernis

Gezeten in zijn lule stoel op de waranda van zijn bungalow, vertelt een andere Hollander iets over het leven op de mijn. Het is Olgert Koole, van de technische dienst.

„In het begin hadden we het hier heel moeilijk”, zegt hij. „We werden neergezet in de wildernis en moesten maar zien hoe we het rooiden. Huizen waren er natuurlijk niet. We bouwden eerst die loodsen daar, de kantoren. We sliepen op kantoor. We werkten veertien uur per dag. Kijk, de watertoren daar heb ik gebouwd. Direct van de M.T.S. kwam ik hier te werken. Het is hard, maar interessant en verantwoordelijk werk”.

Na zes maanden liet Olgert zijn vrouw Hansje overkomen. Hij had toen de beschikking over een eigen huis. „Die negers vond ik in het begin eng”, zegt Hansje. „Niet zozeer die gezichten, maar hun witte handpalmen en voetzolen deden me rillen” Nu spreekt ze vlot Swahili met haar twee bedienden: één voor de tuin en één voor de keuken. Ze leerde het uit een

boekje, de eerste maanden en (veel sneller) uit de praktijk.

Het leven bevalt het jonge gezin Koole wel, al is er natuurlijk niet veel ontspanning in en om de mijn.

Olgert is lid van de Engelse rugby-club, in Mbeya. Het is de Southern Highlands Rugby Club en Olgert moet dertig kilometer rijden voor een partijtje. Dan is er de „European Club”, ook in het stadje, waar wordt getennist en partijtjes worden gegeven. „Bij de mijn bouwen we nu zelf ook een tennisbaan”, vertelt Olgert, „dan hoeven we tenminste niet meer zó'n eind weg!”

Terug naar Mbeya rijden we mee met Olgert en zijn vrouw, die elf naturellen-voetballers van de mijn naar het sportveld in het stadje brengen. We hotsen in de massieve land-rover, die in zijn vierwiel aandrijving staat, over het smalle rotspad. „Een ezel zou weigeren over dit pad te lopen”, moppert Olgert.

Achter ons zetten elf naturellen al bij voorbaat een overwinningslied in. De wijs is van „Hup Holland Hup”, maar de woorden zijn Swahili!

5 mei 1956

Produktiviteit

(uit Quick)

De Nederlandse Vereniging tot Reumatiekbestrijding

Het jaar 1955 was voor de Nederlandse Vereniging tot Reumatiekbestrijding een belangrijk jaar. Voor het eerst gaat dit overkoepelend lichaam er toe over een uitgebreide nationale campagne uit te voeren, welke ten doel heeft de behandelmogelijkheden voor reumapatiënten te verhogen, het wetenschappelijk onderzoek te bevorderen en het Nederlandse Volk voor te lichten over de ziekten (aandoeningen van spieren, zenuwen, weefsels en beenderen) die men onder de naam Reuma samenvat, en de bestrijding daarvan. Een deel van deze campagne bestaat uit het inzamelen van gelden, een ander deel — en dit is de reden waarom zo hoge prijs wordt gesteld op publicatie in dit blad — wordt gevonden in de plannen tot onderzoek op reuma van de werknemers in de bedrijven.

Reuma immers is een kwaal met een zeer gering

sterfte-cijfer, doch daarentegen met een buitengewoon kwellend effect voor de lijdens. Afgezien van het feit dat het verzuim, door deze ziekte veroorzaakt, groter is dan van alle andere ziekten, is het lichamelijke en morele leed zo groot, dat bestrijding in veel groter mate dan tot nu toe mogelijk was, dringend geboden is.

Hoe eerder men reuma herkent, hoe groter de kans op volledig herstel en de zekerheid van verlichting, hoeveel minder de kans op blijvende misvorming. Het is onjuist dat reuma niet te voorkomen of te genezen is. Wel is het dringend nodig dat er in de ziekenhuizen speciale bedden komen die gereserveerd zijn voor reumapatiënten. Onder „bedden” moet men verstaan het gehele gebouw en inventaris, waarin deze bedden behoren te staan. Een „bed” is als het ware de standaard-eenheid waarin men de verpleegcapaciteit van een ziekenhuis uitdrukt.

Er bestaan reeds speciale reumaafdelingen die men reumacentrums noemt. Daarnevens zijn er in den lande 55 consultatiebureaux. Men wil het nu zo ver voeren dat het aantal reumabedden, dat thans slechts 350 bedraagt en maar 15 % van de behoefte dekt, zo snel mogelijk wordt opgevoerd tot b.v. 2000. Elk bed vraagt f 25.000,— investering. Bovendien wil men de behandeling aan de (poli) klinieken zó bevorderen dat men het aantal lopende patiënten zo hoog mogelijk kan houden. Reeds is veel op dit gebied bereikt, doch alle goede voornemens stuiten op het gebrek aan verpleegaccommodatie.

De Staat der Nederlanden heeft voor het lopende begrotingsjaar f 900.000,— uitgetrokken, wat het hoogste bedrag is ooit voor dit doel bestemd. Zoals gezegd is de Nederlandse Vereniging tot Reumatiekbestrijding een overkoepelend lichaam. De daadwerkelijke reuma-bestrijding wordt bijvoorbeeld ook bevorderd door het Groene Kruis, het Wit-Gele Kruis en het Oranje-Groene Kruis. Het wetenschappelijk onderzoek vindt plaats aan universiteiten en reumacentrums en wordt gestimuleerd door het Dr Jan v. Breemenfonds. (Dr Jan van Breemen is de meer dan tachtigjarige Amsterdamse pionier op dit gebied, met een wereldvermaardheid).

Teneinde nu het Nederlandse Volk zelf te laten deelnemen aan de bestrijding van deze volksziekte — zoals dat ook het geval is bij de tuberculose- en kankerbestrijding — werd een Stichting „Het Nationaal Reumafonds” in het leven geroepen met geen andere doelstelling dan gelden te verzamelen voor de bovenomschreven werkzaamheden.

Dit fonds is dus een zuiver financiële instelling, die op voordracht van een adviescommissie de ter beschikking komende gelden verdeelt op grond van zekere richtlijnen en naar gelang van dringende behoeften.

De actieve reumabestrijding waaraan een ieder kan deelnemen, bestaat echter niet alleen uit het inzamelen of geven van geld. Een ieder kan in eigen kring de reumabestrijding steunen door de kennis over dit onderwerp te verbreiden en er op aan te dringen, dat men zich, wanneer men klachten heeft, zo spoedig mogelijk wendt tot een arts. Men kan daarmee veel goed doen en veel verdriet voorkomen.

VERENIGINGSMEDEDELINGEN

Secr.: M. P. v. d. Borden, Kortebanstraat 37, Rotterdam

Gaarne voldoen wij aan het verzoek, het clublied nog eens in de Wekker te plaatsen. Knip dit gedeelte uit, bewaar deze Wekker of, nog beter: Leer het uit het hoofd te zingen.

W.E.K. CLUBLIED

Wijze: De Rotterdamse Vlag

Komt, laat ons vrolijk zingen
Voor onze club een lied!
Laat iedereen het horen
Wat W.E.K. ons biedt:
Ontwikk'ling en ontspanning,
Beoefenen van sport.
Daarom is 't onze taak
Dat de Wek steeds groter wordt.

Wij zwemmen en wij reizen
En spelen vlot toneel;
Biljarten, kaarten, turnen,
De kunst krijgt ook haar deel.
Maar 't hoofddoel van ons streven
Dat is: Een hechte band
Te vormen tussen leden
Van elke rang en stand.

Een serie van 4 culturele avonden in Ons Huis op:

5 september: „De Grote Stilte”.

Toneelspel in 3 bedrijven
Toneelgroep W.E.K.

17 oktober: Lezing en film over India
(ervaringen met Hindoes)
door G. M. de Gelder

7 november: Film „Koning der melodieën, Giuseppe Verdi”.

12 december: Opera „De Parelvisseren” door het Marionettentheater Bert Brugman.

De prijs voor een abonnement op deze vier culturele avonden bedraagt f 1,25.

De abonnementen zijn, voor zover beschikbaar, op vertoon van het bewijs van lidmaatschap in schafttijd (12.30—13 uur) verkrijgbaar aan het loket van de Loonafdeling en in het schaftlokaal N.W. van 6 tot en met 10 augustus en op 13 augustus. Op 13 augustus hebben de leden, die de kaarten door nachtwerk niet eerder konden afhalen, voorrang.

REIZEN

Vraagtekenreis op
zaterdag 4 augustus

De vertrektijden zijn
als volgt:

2 uur	van Schiedam (Postkantoor)
2 .. 10	.. Rochussenstraat bij G.E.B.
2 .. 20	.. Pleinweg hoek Wolphaertsbocht
2 .. 35	.. Heypleat (Rondplein).

Alle deelnemers(sters) krijgen een kaartje, waarop de tijd en plaats van vertrek vermeld staan. Zorgt allen op tijd aanwezig te zijn.

Bestuur Reisclub

VAN HARTE BEDANKT

Toen de Reisclub de kersentocht maakte waren wij juist 40 jaar getrouwd en konden wij tot onze spijt deze tocht niet meemaken. Wij waren die avond volkomen overbluft toen om ± 10 uur een E.V.A.G. bus voor de deur stopte en een bestuurder der reisclub ons een grote doos kersen, enz. namens alle deelnemers(sters) overhandigde. Dames en heren, mede namens mijn vrouw en kinderen, betuigt ondergetekende zijn hartelijke dank voor deze vriendelijke geste, die wij niet spoedig zullen vergeten.

De Reisclub was weer in goede stemming, zoals het bij ons altijd is.

Secr. J. v. d. Steen

Zaterdag 1 september maken wij onze 2e vraagtekenreis, waaraan alle W.E.K.-leden kunnen deelnemen. De prijs voor deze reis bedraagt f 4,25 per persoon. Zij, die hieraan willen meedoen, worden verzocht zich voor 18 augustus op te geven bij de bekende adressen.

J. v. d. S.

HENGELLEN

De hengelclub T.O.G. hield voor de leden op zaterdag 23 juni haar eerste concours in de Lek nabij Streefkerk. De opkomst van 12 leden was redelijk om de strijd aan te binden, teneinde een der mooie prijzen in de wacht te slepen. Ook de stemming was goed, hetgeen natuurlijk nodig is om een vismiddag te doen slagen.

Alle leden hebben werkelijk hun best gedaan om zoveel mogelijk vis aan de haak te slaan. Na drie uur te hebben gevist was de uitslag:

1. J. Christen, 810 gram	6. G. Lokker, 255 gram
2. J. Schel, 680 gram	7. J. G. Lupker, 200 gram
3. J. v. d. Stelt, 610 gram	8. A. v. Buren, 80 gram
4. L. Krielen, 580 gram	9. J. Lewis, 60 gram
5. D. Jongeneel, 255 gram	10. H. v. d. Pad, 60 gram.

De prijsuitreiking vond plaats ten huize van de secretaris op 30 juni onder een gezellig samenzijn, met een praatje en een plaatje dat werd gedraaid door de heer Lewis. Mochten er soms nog hengelaars onder de lezers van De Wekker zijn, dan kunnen zij zich bij ons aansluiten.

Secr. J. Christen

Ons jaarfeest zullen wij vieren op :

12 en 13 september in de Grootte Schouwburg (Zuid),

18, 19 en 20 september in Odeon,

22 september en 6 oktober in Courzand,

aanvang 20 uur,

met Berrie Kievits en Gerard Walden in de nieuwe muzikale revue

„UITVERKOOP”

waaraan medewerken :

Berry Kievits
Gerard Walden
Frances & Copy
Coby Beek
Harry Woodson

Nick Godart
John van Heumen
Mitzy Tieland
Wembley Sisters
Tip Wills

Revue-Orkest o.l.v. André van Watteringen.

Aan het elektronisch concertorgel Nick Godart.

Décors van Tom Manders

Enscenering door Berry Kievits

Muzikale leiding André v. Watteringen

Technische leiding Tip Wills

Algehele leiding Gerard Walden.

1. De uitverkoop gaat beginnen. De laatste koopjes U aangeboden door Berry Kievits - Gerard Walden - Harry Boda.
2. Harry Woodson en The Wembley Sisters.
3. De dood van een handelsreiziger. Gerard Walden en Harry Boda.
4. Op Capri. Coby Beek - John van Heumen - The Wembley Sisters - Harry Woodson - Nick Godart en het revue-orkest.
5. ? ? ? Frances & Copy.
6. Malle gevallen. (Sketch)
7. Geef mij maar muziek. Alle medewerkenden.
8. De propagandist. Berry Kievits - Mitzy Tieland - Harry Boda en Gerard Walden.
9. Bij de zigeuners. Finale.

PAUZE

10. Bloemen van Hawaii. Orkest met solisten.
11. De Leugenballon. Berry Kievits - Gerard Walden en Harry Boda.
12. Droomland. Coby Beek - John van Heumen - Frances & Copy - Orkest.
13. Kunst met een grote K. Berry Kievits - Gerard Walden - Harry Boda.
14. De welvaart van Nederland. Alle medewerkenden.

FOToclub

Zomer - Vakantie -
Foto's: drie woorden
en toch één begrip.
Men heeft foto's... en
foto's. Uw Opmerker
behoort ook tot dege-
nen, die te pas en soms
te onpas naar hun ca-
mera grijpen en een

„plaatje" afdrukken. Is de film vol, dan gaat hij naar een fotowinkel om na enkele dagen z'n werk af te halen. Dit is de manier waarop de meesten onze fotografieren en beschouwen we de uitkomst op de keper, dan is er wel eens een goede foto bij. Fotograferen dient men eigenlijk te leren, want vergelijk ik mijn foto's met die, welke ik van enkele clubleden zag, dan zit daarin een heel groot verschil.

Het doel van fotograferen is toch meestal het „vastleggen" van een mooi plekje of een aardig moment. En om dit goed te kunnen of zó goed te doen dat het werkelijk mooi is, moet men leren. En hiervoor biedt de fotoclub zeer zeker een goede en goedkope gelegenheid. Zij beschikt vooral over een goede en uitgebreide bibliotheek van boeken en tijdschriften over fotografie en alles wat daartoe behoort. Wekelijks komen haar leden op donderdagavond bijeen in het clublokaal in de Openbare School op de Heyplaat. Al naar gelang het onderwerp dat voor die avond is vastgesteld, wordt zo'n avond benut voor de uitbreiding van uw kennis der foto-kunst. Uw Opmerker heeft zo'n avond meege- maakt. Het was een z.g. werkvond: „Vergroten en afdrukken. Negatieven meebrengen a.u.b." Zo stond het in de Wekker en ik heb hieraan gevolg gegeven. Ik kan U vertellen dat onze foto-club een zeer goede uit- rusting bezit om te vergroten. Hoewel leek hierin mocht ik na enkele aanwijzingen van de technische le'der, de heer Vos, zelf een vergroting maken van een door mij meegebracht negatief. En dat is nog gelukt ook.

Verder geeft de club 4 maal per jaar aan haar leden een zeer uitgebreid stencil, bestaande uit bijdragen van haar eigen leden.

Fotograferen is een niet goedkope liefhebberij, maar door de technische (of moet ik eigenlijk zeggen: che- mische kant?) beter te leren kennen kan men het zeker goedkoper maken. Doch, wat vooral belangrijk is: veel

mooier. Men heeft dan ook veel minder mislukkingen. Zij, die zich in het fotograferen willen bekwamen, heb- ben een driedubbel plezier in hun liefhebberij. Wordt daarom lid van de Amateur-Fotoclub W.E.K.

Opmerker

Terwijl ik dit stukje schrijf verkeert men al in va- kantiestemming. O, heeft U al vakantie gehad of be- hoort U tot de gelukkigen die het nog moeten krijgen? Ik wil in dit verband eens wat zeggen over vakantie- foto's.

Ik krijg n.l. nog al eens wat foto's van vakantie- tochten te zien; vooral omdat men weet dat ik wat meer fotografeer dan de meesten van ons. En nu moet het mij van het hart dat heel wat foto's stukken beter hadden kunnen zijn, als er wat meer aandacht aan was besteed. Het is b.v. nog een ingeroeste mening dat de zon achter de fotograaf moet staan; fout! Neem nu eens een paar foto's met zijlicht of desnoods met tegen- licht en zie hoeveel plastischer en sprankelender Uw foto's worden. Het gebruik van een zonnekap is hier- bij noodzakelijk en voor tegenlichtopnamen moet U een langere belichtingstijd nemen. Ook de onderwerpen kunnen wel wat gevarieerder zijn dan b.v. Uw vrouw of meisje voor die beroemde kerk of dat standbeeld. Fotografeer gerust eens een leuk landschapje en U zult zien wat een plezier U hiervan hebt als het ge- slaagd is. Natuurlijk kunt U Uw vrouw toch wel foto- graferen, dat doe ik ook, maar maak er een leuk plaatje van, bij een aardig hekje of iets dergelijks. Kijk of het te fotograferen onderwerp de moeite waard is, b.v. een aardig doorkijkje of zo iets en knip dan pas. Ten- slotte: Als Uw film vol is bewaar hem dan in de ver- pakking en het doosje waarin U hem hebt gekocht, dan kan er geen licht bijkomen.

Nu nog enkele mededelingen:

Gedurende augustus is de zaal van de fotoclub ge- sloten, zodat er in deze maand geen bijeenkomsten zijn.

Wij houden momenteel een onderlinge wedstrijd over 3 maanden, n.l. juli, aug. en sept. De onderwerpen zijn: juli, onze haven; aug. ons landschap; sept., bruggen.

Wij hebben voor deze wedstrijd enkele geldprijzen beschikbaar, te besteden bij een erkende fothandelaar. Als jury zullen fungeren de heren Amoureuus en Vos. Doe dus extra Uw best.

J. B., secr.

Vanaf het fraaie plantsoentje, op de zuidelijke oever van de Nieuwe Maas bij het ventilatiegebouw van de tunnel, heeft men een prachtig gezicht op onze rivier, zowel naar oost als west, en bovendien het zon- netje in de rug of op zij. Op deze foto, genomen bij dit plantsoen, zien we over de rivier naar het oosten.

ZWEMMEN

Na zijn bezoek aan de club heeft Uw Opmerker zich gewend tot de Zwem- en Polo-club Dockyard. Edoch, dit viel tegen, want al is deze sport toch bij uitstek een zomersport, de zomer laat lang op

zich wachten. Telkens als de secretaris der Poloclub, de heer L. Ketting, mij een datum opgaf van een te houden wedstrijd werd het „terrein" afgekeurd; het water bleef te koud. Mij werd dan ook in overweging gegeven eens te komen kijken als het „winter" is. Even heb ik met de ogen geknipperd.... maar toen begreep ik het. Gedurende de wintermaanden heeft de zwemclub Dockyard haar cluburen in het Oostelijk Zwembad en haar leden maken daar graag gebruik van. Tot zo lang moet ik dus mijn bezoek uitstellen. Maar het programma van onze laatste Wekker bevatte één punt dat ik nog gaarne wilde toelichten en wel de fabriekswedstrijden op zaterdag 25 aug. Laten we die dag vooral duimen voor mooi weer.... en er dan een gezellig onderons-feestje van maken. Het kunnen gezellige wedstrijden worden, allemaal collega's onder elkaar. Als we zelf niet meedoen, omdat we de zwemkunst niet machtig zijn, gaan we onze collega's aanmoedigen. Afsproken.... tot „so long"!

Opmerker.

Het jaargetijde waarin wij thans leven is volgens de kalender: zomer. Van de door ons vastgestelde wedstrijden, t.w. de onderlinge zwemwedstrijden en de 1 een 2 km zwemtocht is bitter weinig terecht gekomen. Wij meenden, en terecht, dat het onverantwoordelijk zou zijn deze wedstrijden te laten doorgaan. Onze enige hoop is dat de fabriekswedstrijden, uitgeschreven door W.E.K., op zaterdag 25 augustus doorgang vinden.

Geeft U zo vroeg mogelijk op. De zwemnummers zijn alle over 25 meter, op de borstcrawl, schoolslag, rugcrawl, rugslag, vlinderslag en de oude zeemansslag. U weet wel, een flinke start en dan maar zwemmen, 2 slagen vooruit en 3 slagen achteruit en de jury maar wachten aan de andere kant. Leve de pret!

Wat zou U ervan zeggen als de R.D.M. het buitenbad eens voor een zacht prijsje van de hand deed aan een firma in Nice? Dan konden wij tenminste deze zachte winterse zomermaanden in een overdekte zweminrichting onze gang gaan. Ik verlang tenminste (wat zwemmen betreft, hoor) naar 3 september, onze eerste winterbivakavond, om daarna 9 maanden lang te zwemmen zonder ijsmuts.

Van de Raad voor Lichamelijke Opvoeding ontving ik dezer dagen bericht over de a.s. sportkeuring, luidende:

„De omstandigheid, dat de te keuren personen ook moeten worden doorgelicht, brengt evenwel met zich mede dat, speciaal in de zomermaanden, er bij de aanvang van de competitie vertraging kan ontstaan.

Het Bureau roept dan ook de medewerking van de besturen van de sportverenigingen in om hun keu-

ringaanvragen zo vroeg mogelijk in te dienen. **Voorrang bij de keuringen zal in geen geval meer worden gegeven**".

Wilt U hieraan Uw speciale aandacht schenken? Verder wensen wij U een prettige vakantie toe met veel zonnenschijn. Tot ziens.

Het bestuur

Op 7 juli 1956 nam de heer

A. DE ZWART

sjouwer van beroep, geboren 23 januari 1891 en wonende De la Reijstraat 85 a te Rotterdam,

afscheid van de R.D.M., waar hij van 7 juni 1926 af werkzaam was.

DANKBETUIGINGEN

Ondergetekende betuigt bij deze, mede namens zijn vrouw, zijn welgemeende dank aan het hoofdbestuur, het bestuur van de Reisclub en aan de propaganda commissie voor de prachtige cadeaux, die wij mochten ontvangen ter gelegenheid van ons 40-jarig huwelijk.

J. v. d. Steen

Mede namens mijn echtgenote hartelijk dank aan de Personeelsvereniging W.E.K. voor de heerlijke taart, aangeboden bij onze 25e huwelijksverjaardag. Dit blijk van medeleven werd zeer op prijs gesteld.

H. Ouwendijk.

Op 21 juni 1956 overleed de heer

L. DEGENAARS

koperslager van beroep, geboren 20 september 1891 en gewoond hebbende Wolphaertsbocht 279E te Rotterdam. Hij was van 1 juni 1936 af werkzaam bij de R.D.M., nadat hij daar in 1923 reeds enkele maanden gewerkt had.

Op 8 juli 1956 overleed de heer

G. A. WIELEMAN

ijzerwerker van beroep, geboren 5 januari 1895 en gewoond hebbende Rosenveldstraat 46 B te Rotterdam, nadat hij van 27 januari 1927 af, met een aantal onderbrekingen, werkzaam was bij de R.D.M.

Zij rusten in Vrede